

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 4 (maj 1921)

G. SSAFAROV

Orienten och revolutionen

Kommunistiska Internationalens andra kongress har erkänt, att de "tillbakablivna ländernas folkmassor icke kan omvändas till kommunismen genom kapitalismens utveckling utan genom klassmedvetandets utveckling under ledning av det klassmedvetna proletariatet i de mera framskridna kapitalistiska länderna". Detta erkännande synes vara resultatet av de erfarenhetsrön, som gjorts av de nationella Sovjetrepublikerna på det forna ryska tsarrikets område och genom det revolutionära uppvaknandet av kolonialfolken och de förtryckta folkstammarna i Östern, såsom i Indien, Kina, Persien, Turkiet, o. s. v. Den europeiska imperialismen har hindrat dessa folk att gå den historiska utvecklingens allfarsväg. De har förblivit oberörda av revolutionen på det tekniska området, av revolutionär omstörtning av det offentliga livets alla former, oberörda av kulturella framsteg. Den europeiska kapitalismen har i dessa länder icke framkallat någon genomgående förändring av produktionsmetoderna. Den har blott till det bestående systemet av feodala och feodalpatriarkaliska förhållanden, som historiskt utbildat sig under tidernas lopp, lagt ett eget annex av imperialistisk byråkrati, ett annex av det europeiska kapitalets köpmannaagentur och av "importerad" europeisk industri. Den har skärpt lantbefolkningens utsugning genom att lägga beslag på den bästa jorden och källorna till råmaterial och bränsle, men den har samtidigt icke upphävt den historiska, reaktionära och feodala utsugningen. Där det har funnits möjligheter, t. ex. i Indien, har den europeiska kapitalismen tillintetgjort den lokala småindustrin och ersatt dess produkter på den inhemska marknaden med europeiska fabrikat. De från småindustrin "frigjorda" arbetshänderna kastades över på lantbruket. Etablerandet av den industriella hegemonien och det europeiska kapitalets militärpolitiska diktatur hade till följd, att en överväldigande del av invånarbefolkningen bands vid jorden, och gjorde för det första utvandringen av överflödig befolkning till industriområdena oundviklig, t. ex. persernas invandring till Baku i förvärvsändamål, och åstadkom för det andra ett periodiskt utdöende av denna befolkning, t. ex. i Indien.

Sålunda hämmade den europeiska kapitalismen kolonialfolkens utveckling både i kulturellt och ekonomiskt avseende och hindrade på konstlad väg upplösningen av de reaktionära livs- och begreppsformerna. Det är visserligen sant, att då kapitalismen i denna del av världen icke kunde åstadkomma något annat, så fyllde den dock sin revolutionerande uppgift. Kart Marx tillstod denna "civiliserande uppgift" t. o. m. hos det gamla tsaristiska Ryssland. I ett brev av den 23. maj 1851 skrev han till Engels: "Trots all sin gemenhet, trots all sin slaviska osundhet utövar det ryska herraväldet ett civiliserande inflytande på trakterna omkring Svarta och Kaspiska Haven, på befolkningen i Mindre Asien, på basjkirerna och tatarerna." Men härom är icke nu frågan. Den egenartade utvecklingen av den "importerade" kapitalismen i kolonierna bestod däri, att den försiggick på andra vägar, än fallet var i Europa och Amerika. Här plöjde den, ingen åker för någon kapitalistisk fabrik. Den brände av fälten, sådde på dem alla möjliga sädesslag, utsög dem till det yttersta för att sedan lämna dem åt sitt öde. Det var en fullständig rov- och utplundringsekonomi. Den ruinerade småhantvarkaren blev icke fabriksproletär utan bands vid jorden i egenskap av halvt livegen, halvt arbetare och tjänade de stora jordägarna och leverantörerna till den europeiska industrin bokstavligen såsom arbetsdjur. På samma sätt förhöll det sig också med nomadfolken, som förlorade sin boskap. De fordom självständiga lantbrukarna gick icke såsom lantbruksarbetare på den kapitalistiska farmen utan blev tiggare eller utarmade gäldenärer till landets ockrare och de europeiska kommissionärerna. Samtidigt som den europeiska kapitalismen tillintetgjorde de inhemska förvärvskällorna och den inhemska småindustrin och förstörde lantbruket, delade den ut alla

ledande poster åt ”bärarna av den högre kulturen”, åt européerna. Under det att européerna var ingenjörer, värkmästare, kommissionärer, administratörer, blev infödingarna grovarbetare eller jordbrukare. Under det att hela utvecklingen av de producerande krafterna i det kapitalistiska samhället yttrar sig i kapitalets ökade herravälde över arbetet, så blev förhållandet ett annat i kolonierna: här endast skärpte denna utveckling klassfiendskapen, klassmotsättningarna mellan den härskande och den förtryckta nationen. Den europeiska kapitalismen har lämnat egendomsägarna och utsugarna hos de underkuvade folken i ganska orubbat bo. Såväl de stora jordägarna som köpmännen, de inhemska ockrarna, prästerskapet och t. o. m. polisämbetsmännen lämnades i okvald besittning av sina ställningar, helgade som de var av bruk, religion och tradition. Over dessa hade blott uppvuxit nya gestalter, representanter för Europas imperialistiska byråkrati och kapital, kommissionärer och kristliga missionärer. Sålunda hade till de livegna småböndernas feudala utsugning genom godsägare, ockrare och rika despoter lagts ett utländskt, kapitalistiskt och nationell förtryck. Sålunda har det europeiska våldet icke tillintetgjort de feudala kvarlevorna och den traditionella, från förfäderna ärvda ideologin utan tvärtom fördjupat deras inflytande, såtillvida som dessa feudala kvarlevor och traditioner kostat de förtryckta massorna mera, nämligen såsom en yttring av den bibehållna nationella kulturen, och såsom ett medel till bevarandet av deras nationell kulturella självständighet gentemot en våldsamt assimilering genom det europeiska kapitalet. Just på detta sätt kan man förklara det inflytande, som lika kraftigt i våra dagar som förr utövas av panslavismen, panmongolismen, den panasiatiska rörelsen (”Asien åt asiaterna”) och andra liknande strömningar, som åsyftar att befästa de besuttna klassernas ställning inom de förtryckta nationaliteterna.

”En åstundan att bevara återstoderna av fordna produktionsformer från kapitalistisk inblandning, detta är en ekonomisk plattform, på vilken de på Asiens, Afrikas och Europas fastland boende miljonerna lätt kunde förenas i gemensamma förpliktelser och gemensamma ansträngningar.” (Efendiev, Politiska strömningar bland muhammedanerna: ”Folkslagens levnadssätt”, n:o 33, 1919.) Detta åsyftar lika mycket panslavismen som andra rörelser av liknande slag.

Den europeiska kapitalismen *hade ännu icke fått tid* att kasta befolkningarna i kolonierna och Orientens till hälften beroende länder i industrialismens stora häxkittel, då det europeiska proletariats kommunistiska revolution flammade upp. Denna var den oundvikliga följden av den oregelbundenhet i utvecklingen av världsekonomin olika sidor, som karaktäriserar det kapitalistiska produktionsättet. Kapitalismen har grävt en avgrund mellan produktionen och det gammaldags lantbruket. Kapitalismen har skapat ett motsatsförhållande mellan produktionen av nödvändighetsartiklar och produktionen av produktionsmedel. Det är också kapitalismen, som varit orsak till striden mellan den europeiska produktionens framsteg och den primitiva gammalmodigheten i kolonierna. Det var just produktionskapitalismens förvandling till imperialism, som var anledningen till världskriget. Under det imperialistiska kriget blev många av kolonialfolken ofrivilliga leverantörer av kolonialtrupper och arbetsarméer för det europeiska kriget. Det imperialistiska kriget har uppställt den nationella frågan efter världshistorisk och världsekonomisk måttstock. Då den tyska imperialismen slöt förbund med Turkiet, försökte den att på sin sida draga Orientens folk. På grund av sin internationella ställning måste Ententeimperialismen naturligtvis huvudsakligen räkna på förbundet med latinska och slaviska folkstammar.

Det imperialistiska kriget har berövat kolonierna alla de ”fördelar”, som de förut hade på grund av sin förbindelse med det europeiska kapitalet i form av europeiska varor, tekniska medel och kapitalimport, och har samtidigt höjt koloniernas utgifter i form av kanonföda, råvaruexport, m. m. Till följd av kriget tilltog också det politiska trycket. Krigets resultat var en uppdelning i Versailles å ena sidan och å den andra proletärrevolutionen i Ryssland jämte

den allmänna revolutionära krisen i Europa. Allt detta bestämde gången av revolutionen i Östern. *Kriget förminskade basen, grundvalen för det kapitalistiska produktionssättet, icke blott inom gränserna för varje enskild nations ekonomi utan inom ramen för hela världsekonomin.* Liksom i Europa fredstidernas kapitalistiska företagare, som överallt sökte vinna nya arbetshänder, som alltid hade fria kapital till sitt förfogande, och som utan uppehåll tillförde marknaden en mängd nya varor; har blivit undanträngd av spekulanten, de konsumerande massornas förklarade fiende, som målmedvetet går i spetsen, då det gäller att så mycket som möjligt inskränka den gemensamma produktionen, på samma sätt har den europeiska handelsresanden och "fredlige erövraren" i Östern blivit undanträngd av den verkliga erövraren och förtryckaren, som är utrustad med förgyllda epåletter och krigsteknikens alla vapen, och som är försedd med ett "mandat" på en obegränsad mängd kolonislavar och på obegränsade landområden. I Europa har kapitalets *militära* diktatur till följd av borgarkriget blivit en *ekonomisk nödvändighet*. De förtryckta klassernas uppvaknande till kamp för sin nationella självständighet i Asien gjorde en förstärkt kapitalistisk annexionspolitik i Orienten till en *lika så bjudande ekonomisk nödvändighet*. Militärdiktaturen i Europa vid den revolutionära krisen och det rådande allmänna ekonomiska förfallet jä m t e annexionspolitiken i Asien har visat sig vara de enda medlen för utvidgandet av kapitalismens basis. Att roffa somliga för att kunna kasta allmosor åt andra och att giva somliga allmosor för att få hjälp att roffa andra, och så vidare, i oändlighet – detta är den verkliga innebörden av den internationella imperialismens politik, som manövrerar för att undgå den proletära revolutionen i Europa och den koloniala revolutionen i Asien.

En gemensam fiende skapar också ett gemensamt intresse i striden, en fast sammanhållning mot den gemensamma fienden. *Förbundet med Europas kommunistiska proletariat* har blivit en järnhård historisk nödvändighet för Österns folk. På världshistoriens vädjobana har kapitalismen stött ihop med sina direkta avkomlingar, nämligen de revolutionära proletariatet, och med sina försummade styvbarn, de underkuvade och förtryckta folken. Kapitalismen har kluvit mänskligheten i två grupper: härskande och underkuvade nationer. Revolutionen har förenat de härskande nationernas arbetande massa med flertalet av de förtryckta nationernas arbetande massa.

Den proletära revolutionen i Ryssland var begynnelsen till den allmänna revolutionära krisen. Proletariatets seger i tsarriket, det forna "folkens fängelse", har tydligt påvisat klasskaraktären av förbundet mellan Europas proletärer och Österns förtryckta folkstammar. Den ryske revolutionären A. J. Herten skrev en gång: "Européerna säger, att Ryssland är Asien; asiaterna däremot, att Ryssland är Europa." Sådant var tillståndet i det tsaristiska Ryssland. I Europa hade det att utöva en internationell gendarms plikter, i Asien förde det de europeiska rövarnas stormaktspolitik. Och hur märkvärdigt det än kan låta, är denna gamla formel, likvisst i omvänd bemärkelse, tillämplig även för nuläget. Den Ryska Socialistiska Federativa Sovjetrepubliken uppträder nu gentemot bankirernas och godsägarnas Europa såsom bärare av den avskyvärda "asiatiska bolsjevismittan". I Orienten åter utbreder Sovjetrepubliken den europeiska kommunistiska revolutionens idéer. Ilar visar sig den revolutionära egendomligheten i vårt historiska läge såsom en motsats till Österns och Västerns. Det var det ryska proletariatet som först av alla fick på sin lott att *praktiskt* lösa frågan om de småindustriella massornas uppslutning i den kommunistiska revolutionens led, och först av alla måste det också praktiskt lösa frågan om den nationaldemokratiska rörelsens förvandling till en socialistiskt revolutionär rörelse. Den historiska utvecklingens senaste skede har varit betingelsen för den lätthet, med vilken det ryska proletariatets seger har uppnåtts. Proletariatet har a priori kommit att intaga ett gynnsammare strategiskt läge än sin motståndare beroende därpå, att det var koncentrerat i storindustrins tätare medelpunkter, och att det bakom sig hade enorma möjligheter till utvidgning. Kontrarevolutionen åter måste gå

till angrepp Från gränserna, där den sökte sitt stöd hos ”*de besuttna, utsugande spetsarna* bland de fordom av tsarismen förtryckta nationerna.” Ty Rysslands hela tidigare historia har förvisso varit en ”kolonisationshistoria”

Ett av den proletära regeringens första försök var ”Deklarationen om de ryska folkens rättigheter” (den 2. november 1917), som tillerkände självbestämmanderätt åt alla nationer inom det forna tsarriket, däri inbegripet skilsmässa från Ryssland och grundläggande av egna nationella stater. För att kunna giva denna självbestämmanderätt sovjetala former måste icke desto mindre först och främst den historiska motsägelsen mellan en rysk stadsbefolkning och en ickerysk, nationell rättslös lantbefolkning övervinnas. Man måste vinna de arbetande massornas förtroende hos de förtryckta nationerna genom att hos de tillbakablivna lagren av det ryska proletariatet utrota varje spår av omedveten nationalism och genom att påvisa de arbetande massornas verkligt sovjetala makt. Till sin natur sammanföll denna uppgift med en annan, nämligen med problemet att få de småindustriella massorna och medelklassens bönder i Centralryssland att delta i uppbyggandet av sovjetsystemet, och härigenom blev dess lösning lättare. Kontrarevolutionen har bidragit till att för småbönderna avslöja den borgerliga demokratisms rätta karaktär, som i godsägarens gestalt blickar fram bakom ”socialrevolutionärens” vackra prat. *Kontrarevolutionen har i hög grad bidragit till avslöjandet av den national-borgerliga demokratismen inför de arbetande, av tsarismen förtryckta nationerna*, som under borgarkrigets lopp i den krigförande nationalistiska intelligensen mycket väl igenkände den förre ryske gendarmen, de ryska papperspatrioterna och de europeiska imperialisterna. Koltjak, Denikin, Mannerheim, Skorodopadskij, Ententen och de tyska generalerna har fullständigt lämnat åt sitt öde de småborgerliga socialmensjevikerna och socialrevolutionärerna. Konjak, Denikin, Mannerheim, Skorodopadskij, Ententen och de tyska generalerna har likaledes fullständigt lämnat åt sitt öde den kirgisiska Alasj-Orda”, Petljura och de ukrainska partigångarna, liksom många, många andra.

Utan ringaste överdrift kan man säga, att klassernas självbestämning hos alla av tsarismen förtryckta nationer betingats av *borgarkrigets gång*. Genom omedelbart deltagande i kampen och under klassintressenas fysiska sammandrabbning har massorna samlat revolutionär erfarenhet och har, *stödjande sig på denna erfarenhet*, övergått till nya former för det gemensamma uppbyggnadsarbetet. På steppen, i Kirgisistan, bildades Alasj-Orda, som stödde den konstituerande för-, samlingen (Utjredilka) i Samara; den konstituerande församlingen ledde till Koltjakregim, och under Konjaks hül har de arbetande massorna i Kirgisistan fullt medvetet övergått på sovjetmaktens sida. Likadant har förhållandet varit hos basjkirerna. Ukraina har till att börja med tillryggalagt en annan väg – i kamp mellan radan och sovjetmakten, som huvudsakligen hade sitt stöd hos invandrade arbetare; sedan var det den tyske generalen Eichhorn och atamanen Pavlo Skorodopadskij; efter dem Petljura och de franska generalerna; sedan kom det kortvariga sovjetväldet, alltjämt undergrävt av storbönder, partigångare och Petljuras anhängare; därpå representanten för ”De enda och oskiljbara”, d. v. s. Denikin; och slutligen den ukrainska sovjetmakten, orubblig som ödet själv, får man hoppas. Vinnitjenkos förvandling från ledare av den borgerliga radan till medlem av centralkomitén för Folkkommisariernas Råd i Ukrainas Socialistiska Sovjetrepublik, redan detta är ett vittnesbörd, mycket värtaligare än en massa ”allmänna” utläggningar.

Under loppet av kriget mellan proletariatets, diktatur och imperialismen *blev sovjetmakten ett uttryck för de arbetande massornas folk- och klassbestämmanderätt hos de av den tsaristiska makten förtryckta folkstammarna*. På det förra tsaristiska Rysslands mark förväckligades de undertryckta folkens förening med proletariatet i form av en *socialistisk federation av nationella sovjetrepubliker*. Sovjetrevolutionen bland de Orientens folk, som fordom utgjorde den ”ryska stormaktens besittningar”, har slagit en bro mellan det kommunistiska Västerlandet och det revolutionära Österlandet. Det ryska proletariatet har förstått att

tillgodogöra sig *egendomligheterna* hos sin revolutionära situation för att tillsammans med miljoner kommunister – Europas proletärer – resa en mur av upproriska arbetande massor mot imperialismen. I bemärkelsen av ett ”*historiskt oundvikligt*” upprepande i internationell skala av de händelser, som timat hos oss, har kamrat Lenin nog så riktigt framhävt den internationella betydelsen av många huvuddrag i vår revolution. (N. Lenin: *Kommunismens barnsjukdom*”, 1920.) Sovjetmakten såsom uttryck för de arbetande massornas stats- och klassorganisation har blivit praktiskt prövad och överallt bevisat sin duglighet såväl i den proletära industristaden Petrograd och i Vjatkas ryska byar som också bland Volgaområdets tatariska bönder och i Ukrainas byar, och likaledes under de förhållanden, som är rådande i Orientens ”alltigenom” nationella liv, där de patriarkaliska släktbanden ännu äger bestånd – i Kirgisistan, Basjkiriet, Turkestan och Aserbeidsjan. Den proletära regeringens säregna kynne har blivit framhållet redan av Karl Marx i hans omdöme om Pariskommunen. ”De olikartade omdömena om Kommunens betydelse, *de olikartade intressen*, för vilka den var ett uttryck bevisar *denna statsforms utomordentliga smidighet* i motsats till alla föregående statsförfattningar, som enligt sin egen natur varit *förtryckarinstitutioner*. Hemligheten ligger däri, att den till sitt väsen var ett arbetarklassens herradöme, ett resultat av kampen mellan den producerande och den tillgodonjutande klassen, den länge eftersträlvade politiska författning, som hade kunnat möjliggöra arbetets ekonomiska frigörelse.” (Karl Marx: ”Borgarkriget i Frankrike”.) Revolutionen påskyndar händelseförloppet i högst väsentlig grad. T. o. m. i de mest tillbakablivna länder tillspetsar den klassmotsättningarna till det allra yttersta. Den årslånga undervisningen i historiens skola ersättes genom en förkortad undervisningskurs efter revolutionär metod. Folken och samhällsklasserna gjorde på några månader ifrån sig, våd som annars hade behövt årtionden av fredlig utveckling.

En *världsomfattande* revolutionär kamp mot imperialismen tvingar alla, både förtryckare och förtryckta, att ställa sig i en enig och slutna slagordning.

Förvandlingen av en borgerligt nationell rörelse till en socialistiskt revolutionär rörelse sker till följd av de skärpta klassmotsättningarna hos de folk, som strävar efter frigörelse, och under de internationella förhållandenas tryck. Det borgerliga herraväldets avtynande bland de socialt utvecklade folken drar också de tillbakablivna folken med sig på vägen till sovjetrevolution. Kontrarevolutionen uppträder såsom *angripande* part. Imperialismens diktatur avslöjar den borgerliga nationalismen såväl i Occidenten som i Orienten. De undertryckta nationernas besuttna spetsar försöker att oförtövat rycka till sig statsapparaten såsom sitt rättfångna klassbyte. I deras ögon ter sig den nationella revolutionen såsom en *utvidgning av den nationella grundvalen för utsugning*. Denna utvidgning består däruti, att landets fabrikanter, köpmän och större jordägare undantränger invandrade utlänningar och skapar sig en egen statsapparat för klassförtryck. Å andra sidan ”uppstår vid en större utveckling av varuproduktionen bland de intelligensklasser inom ett folk, vilka betjänar sig av sitt modersmål, en åstundan efter en nationell intelligens. Detta krav på en språklig kultur återigen utmynnar i ett krav på till formen nationell kultur, även om denna kultur till sitt innehåll råkar vara aldrig så internationell. Och har en gång behovet hos ett folk efter en nationell intelligensklass vät vaknat, så växer i sin tur inom denna klass kravet på en högkulturell nation.” (Kautsky: ”Nationella problem”, II, 1918.)

Den nationalistiska bourgeoisie och den borgerliga intelligensen är i behov av egen marknad, egen fondbörs, egen byråkrati och kommandokår, egna skriftställare och journalister, egen ministär, egna deputerade, professorer och musiker. Till att börja med är de ett uttryck för den borgerliga utvecklingens nationella krav. Men detta krav leder vid tiden för världsekonomis sammanbrott och allmän revolutionär kris oundvikligen till en *konflikt i internationell bemärkelse mellan klassmotsättningarna hos de folk, som strävar efter nationell frigörelse*. Demokratin på nationell grundval förvandlas till den nationella bourgeoisins diktatur. Ett

utmärkt exempel härpå erbjuder ett land med gammal demokratisk tradition, nämligen Finland. Om början till den finska revolutionen skriver kamrat Kuusinen: ”Den parlamentariska demokratin tycktes oss anvisa vår arbetarrörelse en oväntat bekväm och öppen väg till vårt mål. Vår bourgeois hade ingen armé till sitt förfogande, icke ens en mer eller mindre tillförlitlig polis; ja, den hade icke ens möjligheten till legal organisation, alldenstund härtill hade fordrats samtycke från lantdagens socialistiska majoritet.” (Kuusinen: ”Revolutionen i Finland. 1919”.) Och det oaktat har bourgeois kunnat organisera sitt vita garde och med inkallade tyska imperialisters hjälp fullständigt krossa den finländska arbetarklassen.

Den borgerliga demokratin kan icke heller trygga den nationella freden i de länder, där bland de nationer, som strävar till frigörelse, det också finnes andra nationella minoriteter. Jag anför en objektiv slutledning från erfarenheterna i Ukraina: ”Den småborgerliga demokratin kan icke göra sig gällande i Ukraina, emedan den splittrar sig i inre nationell kamp.” (M. Rafes: ”Två års revolution i Ukraina”, 1920.) Den nationella intelligensen och bourgeois predikar *en alltjämt fortgående borgerlig angreppsnationalism*, som kommer dem att förråda befrielsens sak och *driver dem in i imperialisternas läger*, av vilka de tillhandlar sig sitt borgerliga herravälde mot uppgivandet av sin nationella frihet. Vi kan anför en massa exempel: Litauen, Ukraina, Finland, Polen, Estland, Tjeckoslovakien, Georgien, Aserbejdjans mussavatiska regering, Grekland, ”det hebreiska riket Palestina”, Persiens pseudonationella regering, som fruktan för sovjetrevolution drev i engelsmännens armar, o. s. v. Den angripande bourgeois- och godsägarnationalismen hos de undertryckta nationerna begagnar sig av dessa undertryckta nationer såsom en de imperialistiska makternas buffert mot revolutionen. Till följd härav uppstår redan i början sociala konflikter och klassmotsättningar på klassintressenas område: de arbetande massorna är i behov av en nationell frihet, som kan avlyfta imperialisternas sociala tryck; de övre utsugarlagren är i behov av den härskande klassens ställning och företrädesrättigheter i den mån, som trycket från främmande nationer har bildat den hittillsvarande grundvalen för klassutsugning i dess mest reaktionära form; i Orienten är de i behov av feodala och feodalspatriarkaliska förhållanden, ty de arbetande massornas revolutionära uppvaknande överflyttar revolutionen från det nationella området till området för sociala förhållanden. *Nationalfrågan behandlas såsom en fråga om klassernas olikställighet*. Och det är lätt att förstå, av vilken grund detta sker: om handelskapitalet och den nationella intelligensen också till att börja med uppträder såsom den nationella befrielsens förkämpar, så visar sig å andra sidan godsägarna och den inhemska byråkratin utan allt tvivel vara de, som förvärligar den europeiska assimilationen. Den nationella, mot de främmande utsugarna och den inhemska godsägarklassen riktade revolutionen driver den frisinnade köpmannaklassen in i de imperialistiska tjänarnas läger. På detta vis är det allmänna resultatet klart: *alla nationellt borgerliga rörelser, som ledes av utsugarnas och de besuttnas övre lager, har en objektiv tendens att anpassa sig till imperialismen och att växa in i det imperialistiska systemet av ”stormakter”, ”buffertstater” och kolonier. Den till att börja med omedvetna, objektivt historiska tendensen hos de arbetande massornas alla nationalrevolutionära rörelser i kolonierna eller de till hälften beroende staterna är att söka sitt stöd hos den revolutionära klassorganisationen av proletariatet i socialt och politiskt utvecklade länder för att på detta sätt säkerställa en fri, nationell utveckling inom det uppstående systemet av socialistisk världsekonomi.*

Skapandet av organ för massornas revolutionära självstyrelse hos endsjumenerna under den första persiska revolutionen, de nationella orientaliska sovjetrepublikernas erfarenhetsrön, de gryende kommunistiska rörelserna i Persien, Turkiet, Kina och Indien – allt detta är bevis på, att även Orientens arbetande massor eftersträvar en internationell federation av nationella sovjetrepubliker.

Utgående just härifrån erkände Kommunistiska Internationalens andra kongress, att Kommunistiska Internationalen måste stödja de borgerligt demokratiska nationalrörelserna i kolonierna och de tillbakablivna länderna, men detta endast under den förutsättningen, att de blivande proletära partiernas element i alla tillbakablivna länder skulle indelas i grupper och handledas till *klart medvetande om sina specifika uppgifter, nämligen kampen mot de borgerligt demokratiska rörelserna inom sina respektive nationer*; Kommunistiska Internationalen måste ingå provisoriskt förbund med den borgerliga demokratin i kolonierna och de tillbakablivna länderna men icke sammansmälta med denna utan obetingat hålla självständigheten av den proletära rörelsen vid makt, t. o. m. i dennas ursprungliga form. Såväl i Östern som i Västern har vägen till sovjetmakt blivit banad genom den förutgående kapitalistiska utvecklingsgången. I Västern har denna utveckling framskapats av såväl det ”fredliga” industrikapitalets och imperialismens som också den borgerliga demokratin förvandling till militärdiktatur; i Östern har det därför inträffat, att kapitalismen där satt sig fast såsom en utländsk organisation av klassherravälde, såsom en påbyggnad, som härskar över den inhemska befolkningen. Vad Indien beträffar, anmärker den indiske kommunisten kamrat Roy: ”Vi lär nu för första gången i historien känna, hur den politiska regeringsmakten i ekonomisk bemärkelse uppträder såsom en äkta utsugare av hela folket.” (”Kommunistiska Internationalen n:o 1.”) Detta gäller icke allenast Indien. Så har det också varit i ryska Turkestan ända till revolutionen. Situationen är likadan även i Persien, i Kina, i kolonierna: Å andra sidan är de inhemska utsugargruppernas regeringsorganisation i Orienten jämförelsevis ganska svag, försåvida den bär en genuint feodal karaktär.

Vad Persien beträffar, uttalar sig W. Berar på följande sätt: ”Persien är varken en stat eller ett folk. Det är en egendomlig sammanblandning av feodal anarki med ett centraliserat fiskaliskt system, en osäker förening mellan nomadstammar och vid jorden lösligt bundna jordbrukare, en monarkistisk federation eller, rättare sagt, en hord av folkstammar.” (W. Berar: ”Persien och oroligheterna i Persien”, 1912.) Här framträder ohöljt statsmaktens klasskaraktär såsom förtryckare och utsugare. Grundvalen för hela samhällslivet bildas av småbrukarklassen, som fullständigt utsuges av den feodala staten, av storgodsägarna och av det ockrande handelskapitalet.

Det faktum, att statsmakten i Orienten – såväl den inhemska feodala makten som ”de europeiska imperialisternas invandrade makt” – omedelbart uppträder såsom ekonomisk utsugare, är av en oerhört stor politisk betydelse, ty här är ingen politisk revolution möjlig utan en samtidigt försiggående ekonomisk revolution. Denna bekräftas också av erfarenheten. ”Efter de västliga staternas exempel försökte befolkningens förmögna utsugarlager i ide närbelägna västliga områdena giva sin makt ett sken av folkmakt. Turkiets och Persiens parlamentarisering, Georgiens förvandlande till en demokratisk republik (under mensjevikernas ledning); Armeniens (under dasjnakernas ledning) och Aserbeidsjans (under mussavatisternas ledning) skedde under parollen ”frihet och jämlikhet”. Men alla dessa olika slag av politik visade sig icke i stånd att skapa ens ett sken av folkherradöme. Resultatet blev ett oerhört armod hos folkets stora massa och å andra sidan välstånd för den utländska imperialismens agenter; landet förblev under de förra ägarnas herravälde; det gamla systemet av pålagor fortfor till oförliknelig skada för de arbetande: statsmakten icke blott tålde ockraren utan understödde honom till på köpet.” (Av Orientfolkens kongress antagna teser, uppställda av kamrat Beta Kun, september 1920.)

Den borgerligt demokratiska revolutionen i Östern antager den oundvikliga formen av ett dynastiskt ombyte – den skänker större företrädesrättigheter åt utsugargrupperna men minskar på intet sätt för die förtryckta utsugningens börda. Den inhemska feodalismen kastar blott över sig den europeiska demokratin mantel.

Orienten är ett stycke levande historia. Här finnes i levande livet kvarlevor av släktkommunismen och de patriarkaliska förhållandena. Här vidmakthålles ännu feodala och patriarkaliskt feodala förhållanden. Orientens religion är en social och politisk religion. Den sanktionerar den bestående borgerliga och på familjelivet fotade samhällsordningen. På religionen stöder sig omedelbart den allmänna olikställigheten. Den spelar exempelvis samma roll som katolicismen under medeltiden. Från ortodox muhammedansk ståndpunkt är muhammedanernas teokratiska rike en gemenskap av troende, vilkas riksrepresentant "sultanen" (maktinnehavaren, regenten) icke är något annat än en "schackkung" eller ett befullmäktigt Guds ombud, som på grundval av en sträng uppfyllelse av sjariatet (religionstagen) är förpliktad att sörja för den honom av Gud anförtrodda menighetens borgerliga och religiösa angelägenheter, varför han, i likhet med "amilerna" (de rituella skatternas uppbördsmän), "sjakaten" och andra menighetens tjänare, erhåller en mycket ringa pänninglön, i vårt mynt (före kriget) motsvarande ungefär 40 kopek dagligen... "Sjakaten", vilken det tillkom att sörja för understöd av fattiga, änkor och krymplingar, att föra krig mot de otrogna och överhuvud taget att sörja för allmännyttiga och statliga behov, blev för senare tiders muhammedanska regenter en personlig inkomstkälla, som de utnyttjade på ett godtyckligt, okontrollerat och orättmätigt sätt. Trupperna och t. o. m. folkmilisen, vilkas uppgift det var att bekämpa de otrogna, att utbreda Islam med vapenmakt och skydda folket mot yttre fiender, förvandlade de så småningom till sina livvakter, som förtryckte folket och tjänade dessa regenters personliga och dynastiska intressen. Den muhammedanska menigheten förvandlades till ett "rajat", en hord av lydiga och tåliga slavar." (V. Nalivkin: "De infödda förr och nu", 1913.) Det under århundradens lopp fortgående direkta tillägandet av det allmänna arbetets överflödsproduktion måste naturligtvis lägga hinder i vägen för all utveckling av den allmänna produktionen, såväl i tekniskt som ekonomiskt avseende. De primitiva plogarna "ketmenj" och "omatj" är ännu i dag nästan allt, vad som finnes av tekniska inventarier hos Centralasiens jordbrukande producenter. Kapitalanhopningen sker här genom handel och procenteri, som företrädesvis bedrivs på den "allestädesnärvarande" marknaden.

Sjariatet (religionslagen) definierar egendomsrätten på följande sätt: "allt, vad en människa äger, vare sig det är ett dött ting eller dess frukt är egendom". Denna definition återspeglar noga de förhållanden, som var rådande under den enkla varuproduktionens tid: religionen giver egendomsägaren försäljningsrätten av de honom tillhöriga tingen och deras "frukter" och likaledes rätten att tillägna sig överflödsproduktionen från naturtillgångarnas ekonomiska produktionsområde.

En hel mängd folkstammar i Orienten har ännu icke definitivt övergått till jordbruk, t. ex. kirgiser, turkmener, araber, norra Indiens stammar, kurder, in. fl. Icke desto mindre har kvarlevorna från släktkommunismens tid redan sedan långa tider tillbaka varit en källa för utsugning av det obemedlade flertalet genom slammens förmögna huvudmän. Såsom exempel härpå anför vi förhållandena hos steppkirgiserna. "Då den förmögne kirgisen har ett stort hushåll, avsäger han sig helt och hållet deltagande i allt fysiskt arbete; han är blott ledaren och anordnaren. Arbetet utträttas av daglönare. I medeltal kommer på varje hushåll 7 till 9 daglönare, men det finns också hushåll, som utsuger en arbetskraft på 20 eller flera arbetare. I en rik kirgis' hushåll är det intressant att iakttaga sammansättningen av rent moderna kapitalistiska drag med ursprungligt nomadiska ... För den kirgisiska rättskänslan synes stammen, oaktat det allt tydligare sönderfallande av stamsammanhållningen, såsom ägare av ett större eller mindre territorium. Den rike kirgisen icke blott underordnar sig dessa obestämda förhållanden, vad jordens nyttjanderätt beträffar, utan förstår till på köpet att utvinna stora fördelar härav: ingen hindrar honom att föra sina talrika hjordar i bet på hans stamförvantes område. På sådant sätt bortfaller för honom varje tanke på, ja, varje önskan om

att avsöndra ett eget jordområde från allmänningen. ("Kolonisationsfrågor", n:o 5, 1909: "Kirgisernas sociala förhållanden av P. P. Rumjantsev.)

Av vad som ovan sagts, framgår tydligt och klart, varför de revolutionära Orientfolkens kongress i Baku (september 1920) fastslagit, att "sovjetsystemet synes vara det enda antagliga system, genom vilket de arbetande massorna blir i tillfälle att självständigt förfoga över sin existens, sedan de tagit makten från de privilegierade och därför fientliga elementen (godsägare, spekulanter, högre ämbetsmän, officerare)". Sovjetmakten ensamt kan åstadkomma, att den makt, som är nödvändig för bibehållandet av den godsägarna fräntagna jorden, uteslutande stannar i händerna på de arbetande och egendomslösa.

Sovjeternas förening till stora federationer och deras självstyrelse inom ramen av dessa federationer är det enda medlet till fred bland de mångfaldigt olikartade nationaliteternas arbetande massor i Östern, som hittills varit fientligt stämda mot varandra, så, att de hädanefter med förenade krafter må kunna, tillintetgöra de främmande och inhemska förtryckarnas makt och varje försök att återställa det gamla. "I stället för småindustrins påtvungna, utsugande organisation ovanifrån får man *de småindustriella halvproletärernas revolutionära självorganisation i form av arbetarsovjeter*. Uppgiften är klar: att nedslå, både de utländska kapitalisternas och de inhemska despoternas och tyrannernas makt, d. v. s. sultanens, sjahens, khanens och Nejens, med deras följe av parasitiska byråkrater – ty den är urkällan till allt förtryck och all utsugning; att taga all makt med dess administrativa, ekonomiska och finansiella åligganden i egna händer; att hindra uppfyllandet av några som helst s. k. plikter mot feodala godsägare; avkasta deras ok och varje personligt och ekonomiskt beroende, att upphäva besittanderätten till stora jordegendomar, likgiltigt vilka rättsformaliteter man än må använda, att framtagna godsägarna jorden, och detta utan ersättning eller några som helst medgivanden, och fördela denna jord mellan lantbrukare, bönder, förpaktare och arrendatorer." "(Tesar behandlande agrarfrågan, antagna av de revolutionära Orientfolkens kongress i Baku, september 1920.)

Förbundet mellan bondesovjetrepubliker i Östern och socialistiska sovjetrepubliker i Väster – detta är den väg, på vilken kommunismen skall erövra hela världsekonomin. Västerens proletariat skall komma det arbetande Östern till hjälp med sitt vetande, sin teknik och sin organisatoriska kraft. Orientens bondesovjetrepubliker skall förse Occidentens socialistiska industri med nödigt råmaterial och bränsle. En sådan arbetsfördelning mellan stad och land på grundval av kamratskapligt samarbete dikteras av den följdriktiga kampen mot det allmänna världsekonomiska förfallet, som är den yttersta materiella konsekvensen av kapitalismens sammanbrott. Endast på detta sätt kan Orientens koloniala och folkeekonomiska beroende av Europas och Amerikas banker, truster och syndikat avskaffas. Vägen till den socialistiskt utvecklade europeiska industrins räddning från råvaru- och bränslehunger är på samma gång vägen till Orientens socialistiskt industriella kolonisation. Sovjetformen är icke ett våldförande av Orientfolkens säregna nationella levnadsförhållanden. Sovjetformen rycker icke på ett våldsamt sätt dessa folk in i frihetens rike. Tvärtom, den låter dem söka *sin egen väg* till kommunismen, nämligen genom småindustriell kooperativ, genom organisation av offentliga arbeten (bevattningsarbeten) och inrättandet av statliga företag.

G. SSAFAROV. Tasjkent.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)